

at det efter Udkastet kun vil være een Mand, som Controlen kan overlades til. Det er forekommet Udvalget, at det vilde være høist sandsynligt, at man vil finde den Ordning hensigtsmæssig, at f. Ex. Veitilshuset bliver deelt i to Kredse, een for Sjælland og een for Verne, eller mulig i flere Kredse, og en saadan Ordning vil kunne fyldestgøres efter Udvalgets Forslag. Man har derfor meent, da den høitærede Minister har lagt Vægt paa, i alt Fald for nogle Aar, at være sikret en bestemt Sum, at burde foreslaae for 5 Aar en Sum stillet til Ministeriets Raadighed. Det havde været Udvalgets første Tanke at overlade dette til Afgjørelse ved de aarlige Finantslove, idet det syntes meget hensigtsmæssigt at kunne være Gjenstand for Forhandling mellem Indenrigsministeren og Finantsudvalget, hvor stort Beløbet skulde være i de enkelte Aar, men den høitagtede Minister satte Priis paa at have sikkert for nogle Aar en Sum til Raadighed, da han ellers meente ikke at kunne skaffe sig de fornødne dygtige Kræfter, og man har derfor heller ikke havt Noget imod at gaae ind derpaa. Om den foreslaaede Sum af 4,000 Rb. er den meest passende, skal jeg lade staae hen; der er naturligviis noget Vilkaarligt i enhver saadan Sum, men Udvalget er gaaet ud fra, hvad der var forlangt i Slutningen af Udkastets § 15, nemlig 2,400 Rb. til Lønning og 1,200 Rb. til Assistance og Contoірhold; denne sidste Sum har man meent kunde vistnok nedfattes til 600 Rb., og til de saaledes udkommende 3,000 Rb. har man lagt 1,000 Rb. til Diæter og Rejseomkostninger; derved er udkommet de foreslaaede 4,000 Rb. Det er i ethvert Tilfælde en Sum, som der hester noget Vilkaarligt ved, og man vil ingenlunde udgive den for at være absolut rigtig. — Ved § 16 har jeg Intet at bemærke. — Hvad derimod § 17 angaaer, den Paragraph, som hæver adskillige ældre Love, da har Udvalget meent ikke at kunne gaae saa vidt, som man meget maatte ønske, nemlig at optage alle gjældende Bestemmelser om Veivæsenet i denne Lov. Det har ikke været gjørligt, navnlig har man ikke troet at kunne indlade sig paa at optage den hele Række Bestemmelser om Veipolitiet; dertil ere de af altfor antil Stil og

Indhold, og at tage det hele Forhold under Bearbejdelse har man meent, at Tiden ikke strakte til, hvis man ikke vilde opsætte Afgivelsen af Betænkningen altfor længe. Man har derfor meent at burde lade det staae hen, men isvrigt har man i det Væsentlige hævet Frd. 13de December 1793 og 29de Septbr. 1841. Navnlig § 5 sidste Stykke i Frd. 13de December 1793, som Udkastet havde foreslaaet bibeholdt, har man optaget i Lovens § 3, § 33 har man optaget i § 7, § 34 var iforveien hævet ved Pl. 25de November 1829; §§ 44—45, der vistnok handle om Arbejde in natura paa Landeveiene, har man meent maatte udgaae, da jo Arbejde in natura paa Landeveiene efter denne Lov vil ophøre, og da det i alt Fald, hvis Bestemmelserne kunne finde Anvendelse paa Biveie, neppe vil være nødvendigt at have saa detaillerede Regler som dem, der her hæves. §§ 75—91, der handle om Veipolitiet, har man derimod maattet lade staae uvorte, § 95 er vistnok kun ved en Incurie forudsat at skulle bestaae, da den allerede er fuldstændig hævet, og den bortfalder altsaa ogsaa. Udvalget har altsaa af Frd. 13de December 1793 foreslaaet at beholde §§ 14—16, som handle om Aflevering af Grus og Materiale til Veiene, om den Ret, som Veivæsenet har til i saa Henseende at tye til Grundeierne, Bestemmelser, som vare af en saadan Vækkelse, at man nødig troede at kunne være ved dem; fremdeles har man bibeholdt §§ 75—91, der handle om Veipolitiet, og endelig § 96 om Kettergangsmaaden i Sager angaaende Veivæsenet. Frd. 29de September 1841 har man meent ganske at kunne hæve. Der er aldeles ikke forekommet Udvalget at være nogen Grund til, som Udkastet har foreslaaet, at beholde § 26, der handler om, at Forslaget til Arbejder paa de mindre Landeveie og til Picitationsvilkaaerne skal Politimesteren efter Overveieelse med de største Lodseiere indgive til Amtsrådet, som kan approbere det, medmindre en forandret Veilinie er bragt i Forslag, da man saa skulde gaae til Rentekamret. Denne Bestemmelse seer man ikke, hvorfor Udkastet har villet beholde, da den aldeles ikke passer til den fremtidige Ordning. Heller ikke har man meent, at der var Grund til at beholde § 29,